

enklietiško stavo in se oprijeli zopet domače!) njegov prvi pogled našo lepo zemljo, njegov drugi pogled naše preljubo solnce, njegov tretji pogled našo prijazno luno, vsak poznejši pogled pa bliščečo zvezdo.“

V teh stavkih je stavčni povdarek zopet povsod nepričakovan in zato na koncu.

„Bog se je začudil čudnim rečem, ki so jih ustvarile njegove oči, in jih je hotel razgledati. Ali kolikor dalje je prišel, tem več je bilo zvezd, ker so se vsak trenotek za eno pomnožile. Bog se je naveličal potovati in se je vrnil nazaj na našo zemljo. Z obličja mu pade na zemljo kaplja potu in iz te kaplje se je rodil prvi človek.“

Zadnji trije stavki tega odstavka imajo zopet nepričakovan stavčni povdar, zato je stava, kakor nam je že znano, na koncu. O drugih stavkih pa moramo podati še pojasnitev; preden pa bomo o njih govorili, hočemo podati še zgled, kjer je stavčni povdar pričakovan, torej na začetku stavka:

„Beraški stan najlepši stan; tič pod nebom ne živi tako brez skrbi, kakor berač postopač. Dela nič, davka nič; toča mu ne škodi... in goveje kuge se mu ni bati.“ (I. Stritarja zbr. sp. III. 210.) — Vse te povdarjene besede na začetku slede iz prvega stavka, kjer se pravi, da je „najlepši stan“ — v tem je obseženo vse nadaljnje pripovedovanje. (Dalje.)

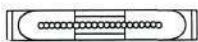
Dedek so se spočili.

Zložil Sobjeslav.

S kako radostjo naš dedek
trte negovali so,
brisali si rosno lice
vnučkom modrovali so:

„Dragci zlati, ej to v zimi
bomo odpočili se,
in s prežlahtnim, rujnim
vincem
bomo okrepili se!“

Pa naš ljubeznivi dedek
sladko se spočili so,
žlahtno vince, rujno vince
pa pogrebci pili so...

V mraku.

Zložil Anton Medved.

Z mrakom sladek mir v prirodo lega,
v prsi mi nemir.
Na spomina krilih duh mi bega...
Kakor netopir
zdaj na line stolpove iz dupla,
zdaj v razpali hram,
zdaj čez križe, pokopana trupla
v polje — bogvekam,
duh mi bega na spomina krilih
zdaj v prisoj goric,
kjer sem ljubil, kjer sem v družbah milih
peval jasnih lic;

zdaj v svetišče mirno med gorami
sredi slamnih koč,
kjer sem duši bolni, divje-sami,
izmoleval moč;
zdaj pod rodni krov, na hrib sosednji,
kjer sta našla hram
oče moj in mati, hram poslednji,
in odtod — še kam?
Vzleta, pada — netopirja slika —
ki ni miš, ne tič,
zdaj se v ceno svojo duh zamika
zdaj v svoj prazni nič.

